

leží v odměně za služby nebo za práce a jež jsou v hospodářské závislosti na zaměstnavateli. Dopadá tu tedy i doslov i účel zákona a proto právem odmítl odvolací soud odvolání žalobcovo jako opožděné, an byl rozsudek prvního soudu doručen dne 18. června 1929 a odvolání bylo podáno až 30. srpna 1929.

Čís. 9336.

Lhůtu § 158 obč. zák. jest počítati ode dne, kdy se manžel dozvěděl o narození dítěte, bez ohledu, kdy se přesvědčil, že dítě není jeho.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1929, Rv I 493/29.)

Žaloba manžela matky dítěte o oduznutí manželského původu dítěte byla zamítnuta soudy v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nižší soudy zamítly žalobu na oduznutí manželského původu dítěte, narozeného v manželství v zákonné době, jen proto, že byla podána po uplynutí tříměsíční lhůty, počítané od doby, kdy žalobce zvěděl o narození dítěte. Žalobce, uváděje, že nejde o akademickou otázku, nýbrž o konkrétní případ, vytýká nižším soudům, že podle zvláštních okolností tohoto případu nesprávně vyložily předpis § 158 obč. zák. ve příčině doby, od které jest čítati zákonnou tříměsíční lhůtu. Poukazuje na to, že v jeho případě vedl by výklad nižších soudů k ohromné křivdě a k neslýchané tvrdosti, protože ho manželka opětovaně ujišťovala, že dítě, zrozené dne 10. prosince 1927 po osmiletém manželství jest jeho a teprve dne 11. ledna 1928, jsouc těžce nemocna a domnívajíc se, že nezůstane na živu, doznala mu před lékařem, že dítě jest plodem jejího cizoložného poměru; že přes to nemohl tomu uvěřiti, hledě k dlouhému šťastnému manželství a chtěl se nejprve přesvědčiti, zda manželčino doznání není jen výplodem fantasmie a horečky; že proto podal žalobu teprve 3. dubna 1928, když byl zjistil jméno a adresu souložníka a přesvědčil se, že sdělení manželčino jest pravdivé. Uvádí dále, že výklad nižších soudů již proto nemůže býti správným, že by nutil manžela, by žalobou odporoval manželskému zrození dítěte, i když je ještě považuje za své a takřka do zásoby, jen aby nezmeškal zákonnou lhůtu; že, jsa vážným mužem, nechtěl podati žalobu lehkomyšlně a chtěl vyčkati, zda se ukáže, že jest pravdou, co mu manželka v horečce přiznala. Dovolatel není v právu. I doslov zákona i jeho účel dává za pravdu nižším soudům. Jest to vidno již z § 158 obč. zák., který ovšem v první větě neuvádí, že jest lhůtu čítati od nabyté vědomosti »o narození dítěte«, nýbrž dodává v poslední větě, že zákonný zástupce choromyslného manžela, zvěděl-li již před tím o narození dítěte, může odporovati do tří měsíců od svého zřízení. Správně odvolací soud zdůraznil, že »zrození dítěte« musí

iníti týž význam i pro větu první. Ale ještě jasněji vynikne věc, porovná-li se § 158 obč. zák. s předcházejícími předpisy §§ 156 a 157 obč. zák., s nimiž tvoří myšlenkový celek a které jednají o odporování manželskému původu dítěte, narozeného před zákonnou dobou § 138 obč. zák. V § 156 obč. zák. praví se výslovně, že odporovati lze do tří měsíců »po obdržené zprávě o zrození dítěte«, a v § 157 obč. zák. rovněž se výslovně mluví o »této lhůtě«, t. j. o lhůtě zmíněné v § 156 obč. zák. K tomu správně poukazuje opatrovník v dovolací odpovědi. Účel, jež zákon sledoval stanovením této poměrně krátké lhůty, jest, by jak v zájmu dítěte v manželství zrozeného, tak v zájmu bezpečných a jasných rodinných poměrů a tím také v zájmu veřejném trvala nejistota o manželském původu dítěte dobu co nejkratší. Jest manželovou věcí, by se včasné informoval a rozhodl, zda žalobu podá. To mohl učiniti žalobce i v souzeném případě, když po přiznání manželčině měl ještě skoro dva měsíce času k žalobě. Při tom netřeba zamlčovati, že žalobce sám uvedl v žalobě, že mu to bylo hned nápadno, když mu manželka po osmiletém manželství oznámila, že jest v jiném stavu a že byl přesvědčen, že dítě není jeho. Není tedy důvodu, by se nejvyšší soud v tomto případě uchýlil od výkladu, jenž byl až dosud jednotně a důsledně zastáván i v nauce i v praxi (sr. na př. Krasnopolski, Familienrecht str. 222, Ehrenzweig, Familienrecht sv. II/2 str. 182, Stubenrauch k § 158 obč. zák., Anders, Familienrecht str. 179, Svoboda Rodinné právo str. 57, rozhodnutí č. 1869 a 3555 sb. n. s. a dříve již rozhodnutí č. 2863 a 4413 Gl. U. n. ř.).

Čís. 9337.

Vyhradili-li si vymáhající věřitelé při rozvrhu nejvyššího podání docíleného opětou dražbou nemovitosti, že chtějí žádati i náhradu »jiných škod« z obmeškání původního vydražitele, jest vadium (jeho zbytek) ponechati u exekučního soudu. Ručení vadia (zbytku jeho) za nárok na náhradu »jiných škod« dojde vyřízení zvláštním rozvrhem vadia uloženého u exekučního soudu.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 603/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za nemovitost prodanou v opětné exekuční dražbě, pojal e x e k u č n í s o u d z vadia původního vydražitele do rozvrhové podstaty 5918 Kč 77 h, kdežto zbytek vadia (11.281 Kč 23 h) ponechal až na další na soudu, hledě k výhradám vymáhajících věřitelů, kteří chtěli žádati náhrady i jiných škod z obmeškání původního vydražitele. R e k u r s n í s o u d v tomto směru napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu knihovních věřitelů.